

REDACTIE

E. HEIMANS, Amsterdam en JAC. P. THIJSSSE, Bloemendaal.

ADRES DER REDACTIE:

JAC. P. THIJSSSE, TE BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

OP EEN VEERTJE NA.

Het was einde Mei, een prachtige avond na een heerlijken dag. Twee mannen lagen in 't gras aan den vijver op Oud-Bussum. Ze rustten naast hun rijwielen en keken omhoog naar een grooten pijnboom boven hen, die zijn bochtige takken uitspreidde ver over het breede pad tusschen bosch en vijver. De dalende zon plekte hier en daar gloeiend rood op de schilfers van de hoge takken, en witte zomerknoppen glinsterden tusschen de dotten donkergroene naalden.

Op een dalenden kronkeltak streek een vogeltje neer, zwart van boven, wit van onder, als in tweeën gedeeld; een braamsluipertje was het, ook molenaartje geheeten, zoo wit bestoven is zijn onderste halve lijfje. Het draaide wat rond, keek omhoog en omlaag en zag met schuingebogen kop naar de beide mannen, die 't vogeltje ook zagen en tot elkander zeiden, hoe mooi zij het diertje vonden.

Toen begon het zacht een liedje te zingen, en het draaide zich naar de zon, die al onderging, maar zijn hooge zitplekje nog hel verlichtte. Het lied werd luider, langer, mooier; de keelveertjes trilden; het kopje wendde zich omhoog, rechts en links; tusschen de stropen luisterde de vogel of er antwoord kwam; dan weer in één adem door het keuvelend geluidje met trillers en forsche toonen, hartstochtelijk uitgestooten klanken van

liefde en verlangen. Zoo zat het diertje daar te babbelen in de lichte schemering, wel een half uur lang.

De mannen beneden werden het niet moe; ze bekeken het dier door den kijker en spraken samen zacht over de raadsels van het dierenleven, over het doel en de beteekenis van dien zang daarboven op den dunnen dennenkronkel, en zij bespeurden iets, dat hun eerst onverklaarbaar scheen en toen verschrikte.

Op den bruinen neerdalenden tak lag een bruine sparappel. Hoe die daar kwam aan een groven den, aan een pijnboom?

Stil lag de appel; een randje alleen was zichtbaar, van onder door het licht pleker getint. Maar de sparappel veranderde van plaats, schoof voort over den tak, heel langzaam, in de richting van het zingend vogeltje.

Die het 't eerst zag, zei het nog niet, geloofde het ook niet, meende dat hij zich vergiste, tot de bruine, raadselachtige sparappel botte bij het eind van den dennetak was gekomen, waar het bochtig takje afboog; daaronder zat het molenaartje nog te zingen en zijn kopje bewoog rechts en links, maar de bruine sparappel kon het niet zien.

Toen opeens schoof het lange, bruine ding iets vooruit, legde zich nog platter op den tak; er overheen, naar onder, rekte het zich uit; een spits snuitje, een wezelsnuitje, gluurde omlaag, trok terug, kwam weer, het dier richtte zich op, kromde

zich in een bocht als een kat, en rekte verder, weer een bocht, nu met hollen rug.

De mannen keken toe, ademloos, nog niet recht wetend wat er gaande was, en toen, begrijpend, achtten ze het vogeltje veilig, niet te bereiken; maar opeens een fijne gil, een sprong, de wezel stortte omlaag op het vogeltje. Te laat, gelukkig! Eén veertje greep hij; dat gaf geen vat, liet los. Weg vloog het vogeltje, piepend van angst; dwarrelend daalde het veertje neer en de wezel stortte omlaag, zijn eene pootje omklemde den twijg, waarop het braamsluipertje had gezeten; maar de val was te zwaar, het takje gaf mee, hij gleed af, dicht bij de mannen, die opgesprongen waren en toeschoten, om hem dood te trappen. Maar de wezel was al weer op en schoot weg, met een sprong in een braamstruik en onverwachts er weer uit, naar den waterkant, waar stellig zijn hol zich bevond.

E. HEIMANS.

VACANTIE-WERK.

Zal ik het makkelijk of moeilijk maken? Eigenlijk bestaat er voor ons, wandel- en natuurvrienden, geen makkelijk of moeilijk. Ons leeren is spelen; soms doen we spelenderwijs de aardigste ontdekkingen, een andermaal stellen we ons een bepaald doel, getroosten ons de grootste inspanningen en ontberingen om het te bereiken, en dan lijkt 't soms op niets uit te loopen. Maar zelfs dan nog is de inspanning ons een vreugd en nooit is zij geheel vruchteloos.

Eigenlijk komt het alleen maar er op aan, om goed en veel buiten te zijn, op alle tijden van den dag en te weten, welke planten en dieren in een bepaalde streek gewoonlijk voorkomen, dan is natuurlijk al het andere ongewoon en daar ga je dan een beetje op letten. Met planten en vogels is dat gemakkelijk genoeg, die zijn er zoo weinig, dat ge u gerust tot taak kunt stellen, ze alle te kennen, met uitzondering natuurlijk van de buitengewoon moeilijke families en geslachten, zooals de Rietgrassen, de Bramen, de Wilgen en sommige

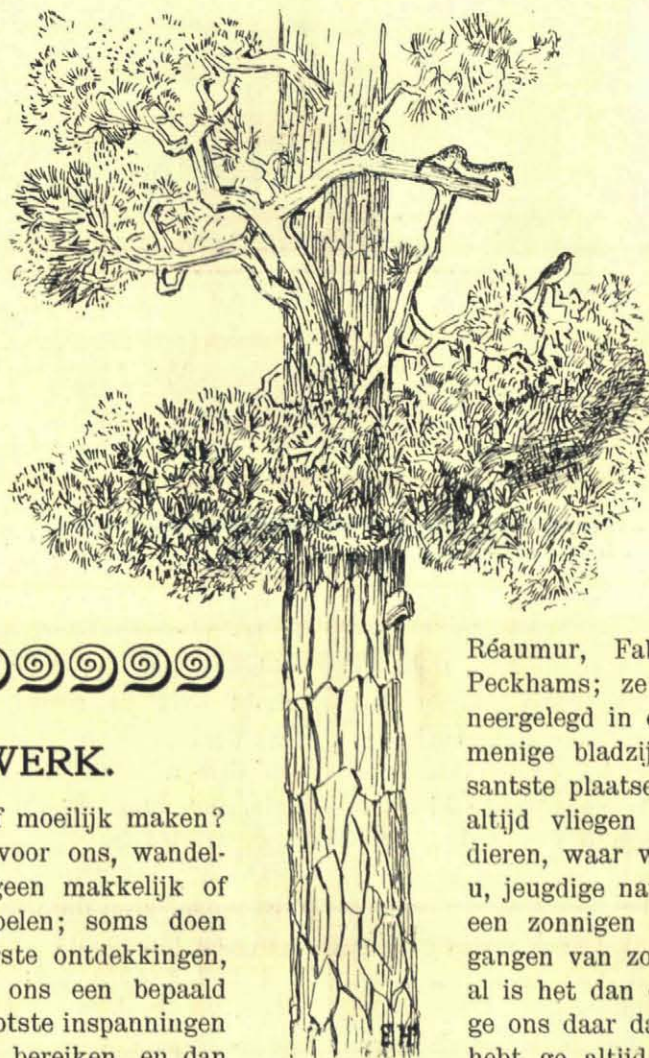
Composieten en Cruciferen, die ge aan vlijtiger en scherpzinniger menschen moet overlaten.

Maar met de insecten wordt het wat lastiger, doch ook tegelijk meer loonend. Daar zijn er zoo veel, dat geen mensch van ons kaliber ze alle zou kunnen kennen en daarom is het ook al van oudsher gewoonte, dat de meeste liefhebbers zich beperken tot de vlinders — en dan nog lang niet allemaal — of de kevers, terwijl in lateren tijd ook de bijen en wespen en de vliegen de aandacht

beginnen te trekken. Ik heb al dikwijls verteld, dat deze vliesvleugelige en twee-vleugelige insecten inderdaad een nauwgezette studie overwaard zijn, daar hun leven en lichaamsbouw ten allernauwste samenhangen met de inrichting der bloemen, terwijl hun eigen ontwikkelingsgeschiedenis een onuitputtelijke bron is van de allerinteressantste waarnemingen. Grote geleerden en geduldige onderzoekers hebben zich jarenlang met deze dieren bezig gehouden; ik noem uit velen slechts

Réaumur, Fabre, Dufour, Wassman, de Peckhams; ze hebben hun waarnemingen neergelegd in onsterfelijke werken, waarvan menige bladzijde wedijvert met de interessantste plaatsen van Scott of Dumas en nog altijd vliegen vlak langs ons heen allerlei dieren, waar we niets van weten. Het kan u, jeugdige natuurvrienden, gegeven zijn op een zonnigen vacantiemiddag de geheime gangen van zoo'n bloemendier na te sporen, al is het dan ook maar gedeeltelijk, en als ge ons daar dan 't een en ander van vertelt, hebt ge altijd de voldoening, dat ge velen van ons aanspoort tot belangwekkend en loonend onderzoek.

Van mijn Heldersche vrienden verwacht ik stellig nadere waarnemingen omtrent den spinnendooder, *Ammophila hirsuta*. Onze lezers herinneren zich, dat ik in deel V van ons Tijdschrift de aandacht vestigde op het feit, dat deze rood-met-zwarte, groote, harige graafwesp bij ons zijn nest proviandeert met groote spinnen, terwijl volgens de waarnemingen van Fabre de jongen met rupsen gevoed zouden worden. Ik heb zelf bij Amersfoort en Apeldoorn het vangen en ingraven van de spinnen bijgewoond en nu hebben Heldersche jongelui verleden zomer waargenomen, dat *A. hirsuta* rupsen in den grond stopte.

Wezel en Braamsluipertje.